

že není vlastníkem oněch sousedních budov, namítá však, že k exempci podle §§ 17 a 99 hor. zák. mělo býti přihlíženo z moci úřední, a že st-l je oprávněn úřad na to upozorniti.

Na tuto námitku stačí odpověděti, že nss je podle § 2 zák. o ss toliko povolán hájiti subjektivní práva stran. Že by však st-l zamítnutím shora uvedené námitky byl býval zkrácen v nějakém svém subj. právu, ani stížnost sama neuvádí. Ale pak slušelo námitku právě projednávanou již pro nedostatek tvrzeného porušení práva odmítnouti jako nepřipustnou, aniž za tohoto stavu měl nss příčinu zkoumati, je-li odůvodnění žal. úřadu také věcně správné.

Další námitkou, že k vyvlastňovacímu řízení měli podle § 101 hor. zák. býti přibráni také znalci stavební, napadá stížnost odškodňovací výrok, obsažený ve vyvlastňovacím nálezu. V té příčině stačí však poukázati na nál. Boh. A 10302/33, v němž v souhlase se starší judikaturou (na př. Budw. A 10041/14, 12239/14) byl vysloven právní názor, že výrok podle § 103 hor. zák., pokud se v něm stanoví odškodné, má povahu pouhého prozatímního, pro strany nezávazného opatření, a že jako takové se vymyká přezkoumání nss-em, u něhož může býti výrok takový brán v odpor jen potud, pokud v něm stanovení odškodného vůbec chybí nebo je stíženo vadou tak podstatnou, že se tím jeho právní existence stává pochybnou. Ježto však v daném případě stížnost vad takto kvalifikovaných neuplatňuje, musila i tato námitka býti odmítnuta jako nepřipustná. — — —

Č. 11.093.

Vojenské věci. — Mimořádná opatření poválečná:
I. * Zákon č. 236/1924 Sb. neposkytuje straně právního nároku na převzetí její pohledávky, vzniklé za doby války, ani když jsou splněny podmínky, stanovené v §§ 2 a 3 cit. zák. — II. Rozhodnutím podle § 2 zák. o ss není výrok mno, kterým toto min. nevyhovělo »žádosti« strany za převzetí pohledávky proti vojenské správě býv. mocnářství rak.-uher. z důvodů ubytování vojska za světové války.

(Nález ze dne 24. února 1934 č. 1821.)

Prejudikatura: ad I. Boh. F 3918/27, 4004/27, 4242/28.

Věc: František K. ve V. proti ministerstvu národní obrany a ministerstvu financí o převzetí pohledávky proti bývalému rak.-uher. eráru.

Výrok: Stížnost se odmítá jednak pro nepřipustnost, jednak se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: František K., býv. hotelier ve V., poskytoval od počátku mobilisace v r. 1914 do dubna 1915 rak.-uher. vojsku přechodné ubytování. Rozhodnutím ze 6. prosince 1916 prohlásila se uher. min. komise pro válečné úkony za nekompetentní k rozhodování o uplatnění nároku na náhradu, ježto jde o pohledávku soukromoprávní povahy, kterou žadatel neuplatňuje proti eráru, nýbrž vůči městu V. z důvodu, že se město uvolilo jej odškodniti za to, že používalo hotelu ve zvýše-

ném měřítku. — Žalobu st-lovu proti městu V. zamítla v pořadu instančním královská kurie v Budapešti rozsudkem ze 3. dubna 1918 z důvodů věcných.

Po převratu domáhal se st-l u župního úřadu v Turč. Sv. Martině obnovy řízení, žádost tato byla župním úřadem zamítnuta s poukazem na to, že věc byla pravoplatně rozhodnuta min. komisí pro válečné úkony resp. soudním rozsudkem.

Dne 2. dubna 1931 podal st-l u min. fin. žádost za převzetí pohledávky, vzniklé za války vůči býv. eráru rak.-uher. podle zák. č. 236/24 Sb. a vl. nař. č. 56/25 Sb. v částce 25.519 Kč 20 h. Žádost tato byla zamítnuta nař. rozhodnutím min. fin. s odůvodněním, že podle vyšetření mno nejde tu o pohledávku za býv. erárem ve smyslu § 1 zák. z 9. října 1924 č. 236 Sb. ani čl. I. vl. nař. ze 4. dubna 1925 č. 56 Sb., nýbrž o soukromoprávní nárok vůči městu V., na který se ani cit. zákon, ani cit. vl. nař. nevztahují.

Podáním z 5. května 1931 obrátil se st-l na mno se žádostí, aby toto převzalo pohledávku v celkové částce 25.519'20 Kč, ježto marně ji uplatňoval proti vojenské správě a obecnímu úřadu a dodal, že nyní podal patřičnou žádost na min. fin.

Nař. výměrem vyrozumělo mno st-le, že nemůže vyhověti žádosti, aby uznalo jeho pohledávku proti býv. státu rak.-uher., poněvadž v předcházejícím adm. řízení bylo již pravoplatně rozhodnuto, že nejde o veřejnoprávní pohledávku proti bývalé správě vojenské, nýbrž o soukromoprávní nárok vůči městu V.

O stížnosti do obou těchto výměrů podané uvážil nss:

I. Pokud jde o výměr mno, bylo se nss-u především z moci úřední a vzhledem k stanovisku odvodního spisu žal. úřadu zabývatí otázkou, jde-li vůbec o rozhodnutí nebo opatření správního úřadu ve smyslu § 2 zák. o ss, proti němuž jedině jest stížnost na nss přípustná.

St-l nedomáhal se svým podáním z 5. května 1931 autoritativního výroku mno o tom, zdali mu přísluší náhrada za ubytování vojska rak.-uher. v jeho hotelu, nýbrž žádal toliko, aby mno převzalo pohledávku v částce 25.519'20 Kč, poněvadž ji již marně uplatňoval proti vojenské správě a obecnímu úřadu ve V. Zamítaje tuto žádost, nerozhodoval žal. úřad autoritativním právní moci schopným způsobem v nějakém sporu na něj vzneseným, nýbrž učinil, jak jasně vysvítá z textu nař. výměru, toliko projev jménem vojenské správy jako strany, od níž něco bylo žádáno. Nejde tudíž o rozhodnutí ve smyslu cit. § 2 a slušelo v důsledku toho odmítnouti stížnost v tomto směru jako nepřípustnou.

II. Žádost st-lovu za převzetí pohledávky podle zák. č. 236/24 Sb. zamítlo min. fin. z důvodu, že podle vyšetření mno nejde tu o pohledávku za býv. erárem ve smyslu § 1 cit. zák. ani čl. I prov. nař. č. 56/25 Sb., nýbrž o soukromoprávní nárok vůči městu V., na který se cit. normy nevztahují.

Tento zák. č. 236/1924 Sb., na jehož podkladě se st-l domáhal převzetí své pohledávky, neposkytuje však, jak nss důsledně judikuje (srov. na př. Boh. F 3918/27) straně právního nároku na převzetí její pohledávky, ani když jsou splněny podmínky, stanovené v §§ 2 a 3 cit. zák.

Neměl-li však st-l právního nároku na převzetí své pohledávky, nemohlo zamítavým rozhodnutím býti vůbec porušeno nějaké jeho právo (§ 2 zák. o ss) a jeví se stížnost na toto rozhodnutí podaná, tvrdící opak, bezdůvodnou.

Č. 11.094.

Vojenské věci. — Řízení před nss-em: »Rozhodnutím nebo opatřením« ve smyslu § 2 zák. o ss není výměr, kterým mno prohlašuje vůči obci, že nemůže zvýšiti náhradu za kasárny.

(Nález ze dne 24. února 1934 č. 4042.)

V ě c: Město Ch. proti ministerstvu národní obrany o zvýšení náhrady za ubytování vojska.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e o d m í t á p r o n e p ř í p u s t n o s t.

Městská rada v Chebu podáním z 9. února 1931 k mno předložila seznam změn určení, nastalých podle komisionelního přezkoušení původního určení v městských objektech kasárenských a tím vzniklých diferencí činžovních, a žádala, aby 1. částka ročních 9.920.20 Kč počítajíc ode dne změny určení, příp. dne zrušení záruky o obložení, t. j. od 1. srpna 1922, byla městské radě nahrazena; 2. ujednána byla nájemní smlouva o místnostech vojenského zátiší a kina a 3. bylo placeno za ubytování podle skutečného počtu nebo aspoň podle počtu průměrného mužstva v kasárnách ubytovaného.

Mno nař. výnosem dalo městskou radu v Ch. zpraviti okr. úřadem v Chebu, jenž tak učinil intimátem z 31. března 1931 takto: Vojenská správa nemůže zvýšiti náhradu za městské kasárny v Ch. v důsledku toho, že 1. jsou některé místnosti jinak používány než podle jejich původního určení, 2. v některých místnostech bylo umístěno vojenské zátiší a 3. že v kasárnách jest ubytován větší početní stav vojska, než pro jaký byly vybudovány. Pro výplatu náhrady za městské kasárny jest směrodatným dosud platný ubytovací zákon, kterým jest vojenská správa vázána, pokud běží o placení náhrady. V § 5 prov. nař. k ubytovacímu zák. jest stanoveno, že součástí stavebního programu, podle něhož jsou kasárny vybudovány, jest též výkaz náhrady. Tento výkaz náhrady nemůže doznati podle § 31 zák. o ubytování vojska ve znění zák. č. 248/1920 Sb. nijaké změny, ani když jsou později kladeny na kasárny větší požadavky. Stejněho smyslu jsou také ustanovení prov. nař. k ubytovacímu zák. § 30 alin. 2 a k § 32 alin. 3. Nejen podle znění § 33 odst. 2 ubytovacího zák., ale i podle celkového pojetí a výkladu ubytovacího zák. vůbec jest vojenská správa oprávněna užívatí jí poskytnutých kasáren jakýmkoli způsobem pro své vojenské účely, aniž změny v užívání jednotlivých místností nebo příkázání vojenským zátiším — která jsou dnes nepostradatelnou vedlejší potřebou pro ubytování vojenského tělesa — mohou vyvolati změny ve výši jednou stanovené náhrady.